

Sygn. akt VII U 1382/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Protokolant: st sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 sierpnia 2017 r. w Warszawie

sprawy R. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę (z warunków szczególnych)

na skutek odwołania R. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 17 lipca 2015 r. znak: (...) oraz z dnia 27 kwietnia 2016 r., znak: (...) oraz z dnia 26 października 2016 r. znak: (...)

1.zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się R. J. prawo do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych od dnia 1 czerwca 2015 r.;

2.nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie w przyznaniu świadczenia;

3.zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz R. J. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony R. J. w dniu 27 sierpnia 2015 r. złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 17 lipca 2015 r., znak: (...), mocą której organ rentowy odmówił mu prawa do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podniósł, że organ rentowy niesłusznie nie zaliczył mu do ogólnego stażu pracy okresu zatrudnienia w Zakładzie Karny w K. od 16 października 1986 r. do 10 września 1988 r. Odnosząc się do okresów świadczenia przez niego pracy w warunkach szczególnych wskazał, że w warunkach szczególnych pracował: od 9 stycznia 1976 r. do 15 sierpnia 1981 r. i od 7 września 1981 r. do 31 grudnia 1982 r. w Zakładach (...) Oddział (...), a od 3 października 1988 r. do 30 marca 1991 r. i od 1 kwietnia 1991 r. do 30 kwietnia 1994 r. w Zakładzie (...) Sp. z o.o. Ubezpieczony podkreślił, że po zliczeniu powyższych okresów pracy w warunkach szczególnych z okresami uznanymi przez organ rentowy jego staż pracy wynosi 17 lat 3 miesiące i 15 dni, a zatem spełnia on wszystkie przesłanki uzyskania emerytury z warunków szczególnych (odwołanie z dnia 27 sierpnia 2015 r., k.2-11 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 17 września 2015 r. wniósł o jego oddalenie wskazując, że odwołujący nie spełnił wszystkich przesłanek z art. 184 ustawy z dnia 17

grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, albowiem nie udowodnił stażu pracy w wysokości 25 lat, nie udokumentował 15-letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych, jest członkiem OFE i nie wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE na dochody budżetu państwa. Organ rentowy zaznaczył, że do ogólnego stażu pracy nie zaliczył okresu zatrudnienia w Zakładzie Karny w K. od 16 października 1986 r. do 10 września 1988 r., bowiem na świadectwie pracy nie widnieje informacja o wymiarze czasu pracy. Wskazał, że nie zaliczył do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Zakładach (...) i Zakładzie (...), bowiem ubezpieczony nie przedstawił świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych (odpowiedź na odwołanie z dnia 17 września 2015 r., k.16 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony R. J., urodzony (...), w dniu 29 czerwca 2015 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o wcześniejszą emeryturę z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Do powyższego wniosku ubezpieczony załączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy (wniosek z dnia 29 czerwca 2015 r. wraz z załącznikami, k. 1-40 a.r.).

Decyzją z dnia 17 lipca 2015 r., znak: (...) organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do dochodzonej emerytury wskazując, że nie udokumentował na dzień 1 stycznia 1999 r. 15 lat pracy w warunkach szczególnych wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, ponieważ nie przedłożył wystawionych przez pracodawcę świadectwa wykonywania takiej pracy. Organ rentowy zaznaczył, że odwołujący nie spełnia również przesłanki posiadania udokumentowanych na dzień 1 stycznia 1999 r. co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, a jedynie 23 lata 11 miesięcy i 5 dni. Dodał, że do ogólnego stażu pracy nie zaliczył okresu pracy w Zakładzie Karnym od 16 października 1986 r. do 10 września 1988 r, ponieważ na dostarczonym dokumencie brak jest wymiaru czasu pracy (decyzja organu rentowego z dnia 17 lipca 2015 r., znak: (...), k.46-47 a.r.).

Ubezpieczony R. J. złożył odwołanie od powyższej decyzji organu rentowego, inicjując niniejsze postępowanie sądowe.

W toku postępowania Sąd Okręgowy zwrócił się do Zakładu Karnego w K. o udzielenie informacji w jakim wymiarze czasu pracy odwołujący był zatrudniony w czasie odbywania kary pozbawienia wolności (k.57 a.s.)

W odpowiedzi Zakład Karny wskazał, że odwołujący w czasie pobytu w zakładzie karnym pracował w pełnym wymiarze czasu pracy (zaświadczenie, k. 61 a.s.).

Wobec powyższego organ rentowy zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że w części dotyczącej uzasadnienia zaliczył do ogólnego stażu pracy odwołującego okres zatrudnienia: od 17 maja 1986 r. do 29 maja 1986 r., od 18 sierpnia 1986 r. do 17 listopada 1986 r., od 19 listopada 1986 r. do 15 września 1988 r. Wskazał, że po doliczeniu powyższych okresów do uznanego wcześniej okresu zatrudnienia ogólny staż pracy odwołującego wynosi 26 lat i 16 dni. W związku z tym organ rentowy uznał warunek posiadania 25 letniego stażu pracy za spełniony. Jednocześnie w decyzji organ rentowy wskazał, że odwołujący nadal nie spełnia warunku posiadania 15 lat okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych, a także nie przekazał środków zgromadzonych na rachunku w OFE na dochody budżetu państwa. Z tych względów organ rentowy uznał, iż nadal nie spełnia on przesłanek warunkujących przyznanie prawa do świadczenia (pismo procesowe organu rentowego, k. 65 a.s., decyzja z dnia 27 kwietnia 2016 r., k.41-42 a.r.).

Dnia 7 października 2016 r. odwołujący złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE na dochody budżetu państwa (k.50-51 a.r.).

Po rozpoznaniu wniosku odwołującego z dnia 7 października 2016 r. organ rentowy dnia 26 października 2016 r. wydał decyzję, znak: (...), mocą której odmówił odwołującemu prawa do wcześniejszej emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy zaakcentował, że odwołujący nie udokumentował 15-letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych (decyzja z dnia 26 października 2016 r., k.52-53 a.r.).

Sąd Okręgowy ustalił, że R. J. od 9 stycznia 1976 r. do 15 sierpnia 1981 r. był zatrudniony w Zakładach (...) Oddział (...), w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowca-operator. Odwołujący pracował na 6 tonowej spychokoparce (...) (świadcstwo pracy z dnia 27 września 1988 r., k.19-20 a.r., umowa o pracę z dnia 9 stycznia 1976 r., k. 21-22 a.r., zeznania A. S., k.132 a.s.).

W okresie od 15 sierpnia 1981 r. do 24 sierpnia 1981 r. odwołujący był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...), na stanowisku operator (świadcstwo pracy z dnia 24 sierpnia 1981 r., k.23-24 a.r.).

Następnie od 7 września 1981 r. do 31 grudnia 1982 r. odwołujący pracował w Zakładach (...), w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowca-operator. Odwołujący pracował w tym czasie jako operator odzūżlania (świadcstwo pracy z dnia 27 września 1988 r., k.27-28 a.r., zeznania odwołującego, k.132-133 a.s.).

Od 1 stycznia 1983 r. do 19 lutego 1983 r. odwołujący pracował na stanowisku funkcjonariusz MO (świadcstwo pracy, k.29 a.r.)

Odwołujący pracował również w pełnym wymiarze czasu pracy w czasie pobytu w zakładzie karnym, tj. w okresie od 17 maja 1986 r. do 29 maja 1986 r. w Areszcie Śledczym W., w okresie od 18 sierpnia 1986 r. do 17 listopada 1986 r. w Zakładzie Karnym P., a od 19 listopada 1986 r. do 15 września 1988 r. w Zakładzie Karnym K. (zaświadczenie, k. 61 a.s.).

Następnie odwołujący był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. W ramach tego stosunku pracy odwołujący w okresie od 3 października 1988 r. do 13 grudnia 1989 r. pracowała w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operator odzūżlania. Z dniem 14 grudnia 1989 r. odwołującemu powierzono obowiązki operatora spycharki. Odwołujący w niniejszym przedsiębiorstwie do 31 grudnia 1998 r. wykonywał prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych, będąc zatrudnionym na stanowisku maszynista spycharek. W ramach zadań na tym stanowisku odwołujący pracował na spycharce (...) (zaświadczenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, k. 33-35 a.r., zeznania B. D., k. 131 -132 a.s.).

W toku postępowania, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu BHP celem ustalenia, czy zatrudnienie odwołującego w okresach od 9 stycznia 1976 r. do 15 sierpnia 1981 r., od 7 września 1981 r. do 31 grudnia 1982 r. oraz od 1 kwietnia 1991 r. do 30 kwietnia 1994 r. można uznać za zatrudnienie w warunkach szczególnych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. (postanowienia z dnia 6 kwietnia 2017 r., k.133 a.s.).

W opinii biegły sądowy J. C. wskazał, że bezspornym jest fakt, że odwołujący wykonywał pracę w narażeniu na działanie czynników niebezpiecznych i szkodliwych występujących w procesie pracy przy obsłudze, kierowaniu pojazdów gąsienicowych oraz ciężkich maszyn budowlanych. Mając na względzie opis zadań i czynności zawodowych zawartych w standardzie kwalifikacji i opisie stanowiska operatora maszyn budowlanych przy uwzględnieniu dostępnego materiału naukowego dotyczącego zagrożeń zdrowotnych na tym stanowisku oraz wykazanych w postępowaniu czynności zawodowych należy ten rodzaj pracy uznać za prace wykonywane w szczególnych warunkach ujęte w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43) . Wobec powyższego w konkluzji opinii biegły uznał, że materiał dowodowy w zebrany w sprawie daje podstawy do zaliczenia pracy wykonywanej przez odwołującego do prac w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej w okresach zatrudnienia od 9 stycznia 1976 r. do 15 sierpnia 1981 r.; od 7 września 1981 r. do 31 grudnia 1982 r. w Zakładzie Budowlanym (...) Oddział (...) w N. oraz od 1 kwietnia 1991 r. do 30 kwietnia 1994 r. w Zakładzie (...) w L.. W ocenie biegłego praca wykonywana przez odwołującego w spornych okresach jest ujęta w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 7 lutego 1983 r. pod poz. 3 Dział V. W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych oraz pod poz. 3 Działu VIII. W transporcie i łączności (opinia biegłego z zakresu BHP, k.141-157 a.s.).

Do powyższej opinii żadna ze stron nie wniosła uwag (pismo procesowe organu rentowego z dnia 28 czerwca 2017 r., k.172 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych i osobowych odwołującego, a także na podstawie wiarygodnych zeznań odwołującego oraz świadków: B. D. i A. S..

Zdaniem Sądu dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty te nie były przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające z nich okoliczności należało uznać za mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd oparł się także na wskazanej powyżej opinii biegłego sądowego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy J. C.. Sąd wziął pod uwagę fakt, że opinia ta uwzględnia i odnosi się do rzeczywistego charakteru pracy odwołującego w spornych okresach.

Wobec tego Sąd uznał przedmiotową opinię za przekonującą, rzeczową i merytorycznie uzasadnioną, a także zgodną z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu okoliczność, że odwołujący w okresie od 9 stycznia 1976 r. do 15 sierpnia 1981 r. i od 7 września 1981 r. do 31 grudnia 1982 r. w Zakładach (...) Oddział (...), a od 3 października 1988 r. do 30 marca 1991 r. i od 1 kwietnia 1991 r. do 30 kwietnia 1994 r. w Zakładzie (...) Sp. z o.o. stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace, które spełniają przesłanki do uznania ich za prace wykonywane w warunkach szczególnych spowodowała, że okres ten winien być w całości zaliczony do okresu pracy w warunkach szczególnych, uprawniającego do emerytury w obniżonym wieku.

Zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania R. J. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 17 lipca 2015 r., znak: (...), z dnia 27 kwietnia 2016 r., znak: (...) oraz z dnia 26 października 2016 r., znak: (...) są zasadne i jako takie zasługują na uwzględnienie.

Wymogi konieczne do uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury określają ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r. poz. 887, dalej: ustawa emerytalna) oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983 nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z art. 184 ust.1 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. zgodnie z art.196 ustawy - w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (tj., co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn).

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do Otwartego Funduszu Emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w Otwartym Funduszu Emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze są ściśle określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Aby daną pracę uznać za wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pracownik musi ją wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy. Dodatkowo, zgodnie z powołanym rozporządzeniem, aby mężczyzna mógł nabyć prawo do emerytury powinien:

1. posiadać 25-letni okres zatrudnienia, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia);
2. wykonywać pracę wymienioną w wykazie A (Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego), będącym załącznikiem do rozporządzenia;
3. osiągnąć wiek emerytalny wynoszący 60 lat (§ 4 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia) oraz
4. być zatrudnionym przez co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach (§ 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia).

W myśl stanowiska wyrażonego w orzecznictwie, w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, warunki nabycia prawa do wcześniejszej emerytury muszą być spełnione łącznie w chwili wydania decyzji przez organ rentowy. W postępowaniu odwoławczym od decyzji odmawiającej prawa do tego świadczenia, sąd ubezpieczeń społecznych ocenia legalność decyzji według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 lutego 2006 r., I UK 154/05). Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, II UKN 598/00). Jednak w razie wszczęcia postępowania sądowego, toczącego się wskutek odwołania ubezpieczonego od odmownej decyzji organu rentowego w sprawie przyznania uprawnień do emerytury w wieku obniżonym dopuszczalne jest przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo do świadczenia. W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być więc udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego.

Podkreślenia wymaga także, że świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym, ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwo pracy traktuje się w postępowaniu sądowym, jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno, co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Ponadto z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem świadectwa pracy w warunkach szczególnych lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w takich warunkach innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. Świadectwo pracy w szczególnych warunkach – jak już wyżej wskazano – nie jest wyłącznym dowodem służącym do wykazania charakteru świadczonej pracy. A co za tym idzie jego brak nie wyklucza ustalenia, że świadczona praca była pracą w szczególnych warunkach, z tym że ciężar wykazania tej okoliczności spoczywa na ubezpieczonym.

Sąd przeanalizował uprawnienia odwołującego do emerytury i stwierdził, że posiada on udowodniony okres składkowy w wymiarze 26 lat i 16 dni. Wobec tego, bezspornie posiada on wymagany okres 25-letni składkowy i nieskładkowy uprawniający go do uzyskania prawa do świadczenia. Ponadto odwołujący ukończył w dniu 29 października 2014 r. 60 lat, a także przekazał środki zgromadzone na rachunku w OFE na dochody budżetu państwa.

Przedmiotem sporu pozostawało natomiast ustalenie, czy odwołujący posiada na dzień 1 stycznia 1999 r. 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W tym miejscu podkreślić należy, że w Wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym w Dziale V pod pozycją 3 są ujęte prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych, a pod poz. 3 Działu VIII są ujęte prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych.

Oceniając charakter pracy wykonywanej przez odwołującego w Zakładach (...) oraz w Zakładzie (...) Sp. z o.o. Sąd Okręgowy, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zakwalifikował cały sporny okres zatrudnienia odwołującego, tj. 9 stycznia 1976 r. do 15 sierpnia 1981 r., od 7 września 1981 r. do 31 grudnia 1982 r., od 3 października 1988 r. do 30 marca 1991 r. i od 1 kwietnia 1991 r. do 30 kwietnia 1994 r., jako okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Niewątpliwie przez ten okres zatrudnienia odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę na stanowisku operatora ciężkich maszyn budowlanych.

Na powyższą okoliczność Sąd przesłuchał świadków oraz odwołującego w charakterze strony, przeprowadził też dowód z dokumentów osobowych i rentowych ubezpieczonego, jak również dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy.

Sąd Okręgowy nie znalazł jakichkolwiek podstaw, aby kwestionować wiarygodność materiału dowodowego, w tym zeznań odwołującego złożonych na rozprawie zwłaszcza w świetle potwierdzenia tych okoliczności przez świadków: B. D. i A. S.. Należy podkreślić, że powyższe zeznania pozostają w zgodzie z opinią wydaną przez biegłego sądowego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy J. C..

Sąd podzielił ustalenia biegłego, który stwierdził, iż charakter i rodzaj pracy wykonywanej przez odwołującego dają podstawy do uznania jej za pracę w szczególnych warunkach uprawniającą do niższego wieku emerytalnego.

Reasumując, po zsumowaniu okresu świadczenia pracy w warunkach szczególnych uznanego za udowodniony decyzją organu rentowego i okresu zatrudnienia w Zakładach (...) oraz w Zakładzie (...) Sp. z o.o. łączny staż pracy odwołującego w szczególnych warunkach wynosi ponad 15 lat. Odwołujący spełnia zatem wszystkie przesłanki do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury.

Odnosnie ustalenia terminu, od którego Sąd Okręgowy przyznał odwołującemu prawo do emerytury zastosowanie znajduje w tym zakresie art. 129 pkt 1 ustawy emerytalnej, w oparciu o który świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Sąd zważył, że odwołujący wniosek o emeryturę złożył w dniu 29 czerwca 2015 r. Dlatego też, na podstawie powołanego art. 129 ust.1 ustawy emerytalnej, prawo do wcześniejszej emerytury zostało mu przyznane od dnia 1 czerwca 2015 roku.

Na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz.U. 2016, poz. 963 ze zm.) w zw. z art. 118 ust. 1 i 1a ustawy emerytalnej Sąd Okręgowy uznał, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatnich okoliczności niezbędnych do wydania decyzji, albowiem niezbędne okoliczności faktyczne uzasadniające nabycie prawa do wcześniejszej emerytury przez ubezpieczonego zostały ustalone dopiero w postępowaniu przed Sądem, a sama odmowa przyznania świadczenia nie była również wynikiem błędu w wykładni lub zastosowaniu prawa materialnego przez organ rentowy. Opóźnienie w wypłacie świadczenia było następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności. Wskazać bowiem należy, że pomimo podjęcia przez organ rentowy- w ramach posiadanych kompetencji i nałożonych obowiązków - wszystkich niezbędnych czynności, organ ten nie dysponował materiałem dowodowym pozwalającym na dokonanie ustaleń faktycznych umożliwiających wydanie decyzji zgodnej z treścią wniosku ubezpieczonego. Organ rentowy wydał zatem zaskarżoną decyzję w oparciu o przeprowadzoną formalną weryfikację złożonych przez

odwołującego dokumentów zatrudnienia. Organ rentowy nie miał przy tym możliwości przeprowadzenia pełnego postępowania dowodowego (np. z zeznań świadków, dokonania oceny wiarygodności zgromadzonych dowodów). Było to prawnie możliwe dopiero przed Sądem. Wobec powyższego Sąd Okręgowy w punkcie 2 wyroku ustalił na podstawie wyżej wymienionych przepisów, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

O kosztach zastępstwa procesowego, Sąd Okręgowy orzekł w pkt 3 wyroku w oparciu o treść art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800), zasądzając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. na rzecz odwołującego R. J. kwotę 180,00 złotych.

SSO Marcin Graczyk

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)